

uden Hinder kan komme ud derfra med indtagten Last. En Betingelse er det dog, at Befragteren anviser Pladsen, forinden Skipperen selv har henlagt sit Skib paa en anden sædvanlig Lastplads; og at den af Befragteren anviste Plads ikke allerede er optagen. Efter denne Ordning tør det formentlig forudsættes, at Skipperen, saafremt Befragteren ikke kommer ham i Forkjøbet ved selv at anvise Pladsen, vil henvende sig til Befragteren herom, forinden han selv vælger Plads, forsaavidt han uden Tidstab kan gøre det. Han er saameget mere opfordret hertil, som der i 2det Stykke af § 114 gives ikke blot den, som har befragtet det hele Skib, men ogsaa enhver, der har befragtet en vis Del deraf, Ret til at forlange, at Skibet skal flyttes hen til en anden Plads end den førstvalgte, for der at indtage yderligere Ladning, skønt Befragteren, der forlanger saadan Flytning, rigtignok skal betale de dermed forbundne Omkostninger og — efter § 119 sidste Stykke — bære det derved foranledigede Ophold. Det kan nemlig herefter ikke betvivles, at Befragteren — eller Befragterne, hvis de ere flere og enige — kan forlange, at Skibet skal flyttes fra den af Skipperen valgte Plads til den Plads, som han anviser; naar den er bekvem m. v., om han end, naar saadan Anvisning først gives efter at Skipperen har henlagt Skibet paa en anden Plads, maa betale Omkostninger og Tidstab; men, naar Skipperen ikke netop vil chicanere Befragteren, hvad der ikke turde være Tøje til at forudsætte, synes det da under almindelige Forhold, naar der ikke derved spildes en kostbar Tid, naturligt, at han, forinden han foretager noget for at lægge Skibet paa Plads til Indladning, spørger Befragteren om, hvad han ønsker. I den nye svenske Sølov er imidlertid, efter Rigsdags-Lovudvalgets Indstilling, Paragraffen formuleret saaledes, at det først udtales, at Befragteren har den angivne Ret til at anvise Pladsen, og dertil føjes, at det paaligger ham, naar han vil gøre Brug af denne Ret, usfortøvet at meddele Anvisningen, naar han dertil opfordres af Skipperen. Med Hensyn til denne noget forandrede Affattelse af § 114, der iøvrigt staar i Forbindelse med svenske Wendringer i §§ 116 og 118, hvorom mere nedenfor, er der dog Anledning til at bemærke, at der, som ovenfor antydet, kan være forbundet Tidstab for Skipperen ved først at skulle henvende sig til Befragteren om Pladsanvisning; det kan stille sig saaledes, at der ikke har været Lejlighed til at forhøre sig hos Befragteren førend Skibets Ankomst i Havnen, og at der straks ved Ankomsten i denne frembyder sig Lejlighed til at lægge

Skibet hen paa en god „sædvanlig“ Lastplads, det vil sige en for den Slags Varer, som Ladningen skal bestaa af, almindelig Lastplads. Og ifølge 118 kan det være af Betydning for Skipperen straks at kunne komme til „behørig Lastplads“ og der gøre sig færdig til at laste, eftersom Liggedagene først begynde at løbe den der angivne Tid efter at Skipperen har underrettet Afsladeren om, at han er paa Lastplads og færdig til at laste. — Naar i den svenske § 114, i Slutningen af første Stykke, de „flere Befragtere“ betegnes som havende befragtet Skibet „hver til vis Del“, hvorved tilføjtes udelukket Stykgodsbefragtere, er der paa dette Punkt ingen Realitetsforskjel mellem det svenske og det dansk-norske Sølovsforslag, idet man fra dansk-norsk Side har anset det for selvfølgeligt, at der ikke praktisk kan blive Tale om den fornødne Aftale og Enighed mellem alle de mange, hinanden vel altid tilbøls ubekendte, Stykgodsbefragtere. Af Paragraffens Affattelse følger det, at naar fuld Enighed mellem de flere Befragtere ikke naas, har Skipperen Ret til at vælge Lastpladsen.

Det fremgaar af § 114, at naar der i Befragtningskontrakten er vedtaget en bestemt Lastplads i Havnen, er det Skipperens Pligt at modtage Ladningen der; han kan navnlig heller ikke gøre gældende herimod, at Skibet er saa dybtgaaende, at det ikke kan komme ind til den bestemte Lastplads. Det er, som det plejer at siges, Skipperens Pligt at kende sit Skib; det er ham, der maa undersøge, om han med det kan gaa ind til det paagældende Sted, inden han paatager sig Forpligtelse dertil. Den samme Regel maa gælde med Hensyn til Afsladehavnen; vedtager Skipperen i Befragtningskontrakten at inlade Gods i en bestemt Havn, saa maa det blive hans Sag, hvis der er Vanskeligheder for ham ved at komme derind med Skibet; han maa se til at fjerne eller overvinde dem, paa Skibets Bekostning. Vil Skipperen reservere sig i Tilfælde af Tvivl, om Skibet kan gaa ind i selve Havnen, maa han i Befragtningskontrakten tage udtrykkelig Forbehold, t. Eks. ved en ikke usædvanlig Tilføjelse af: „eller saa nær ind til Havnen, som Skibet kan flyde.“ Kan Skipperen, paa Grund af Skibets dybtgaaende, ikke paa anden Maade opfylde den paatagne Forpligtelse til at gaa ind i den vedtagne Havn eller til den vedtagne Lastplads i Havnen, maa han være forpligtet til paa Skibets Ansvar og Bekostning at foranstalte Godset bragt ud fra Land til Skibet. Dette siges i § 116, 2det Stykke, medens det ellers er den almindelige, i 1ste Stykke af § 116 indeholdte Regel, at Befragteren har at le